

betænkning fra Domstolsudvalget, som vi ser hen til med største interesse.

Vi tror også, at det med dommerrekrutteringen er meget, meget vigtigt, for det er et faktum, at vi i dag i Højesteret kun har én eneste højesteretsdommer, som kommer fra advokatkrede, og jeg har da hørt, at alle på talerstolen, der har bevæget sig ind på det emne, er enige i, at vi gerne ser en bredere rekruttering hos domstolene. Det kan så være folk fra det private erhvervsliv, det kan være forsvarsjurister, det kan være erhvervsjurister, det kan også være jurister fra ombudsmandsinstitutionen, eller det kan da være nogle af de fremragende jurister, vi har her i Folketinget, som måske kunne blive dommere en dag, hvis de søgte om det. Eller hvad med en dommer, der kom fra Socialministeriet? Er det helt utænkeligt? I dag er det faktisk.

Der er et eller andet i det. Jeg vil ikke stå her og hævde, at man hænger sammen, men jo større ensartethed, der er i éns udgangspunkt – og her tænker jeg ikke bare på det juridiske studium, men også på den erhvervsbeskæftigelse, man har haft i sit professionelle liv efter universitetet – desto mere ens tackler man sagerne.

Jeg vil bestemt ikke hermed fjerne alle muligheder for superjuristerne i Justitsministeriet for at blive dommere, for de har kvalifikationer og kvaliteter, som er yderst nødvendige, men der er minsandten også andre kvalifikationer, som vi har brug for ved domstolene.

Vi er altså spændt på og glæder os til, at vi nu forhåbentlig, når det bliver forår, til maj og senest i juni, får Domstolsudvalgets betænkning. Det er jo muligt, at vi også fra lovgiverside skal interessere os for, hvad det så er for modeller, der opstilles, for det kan være, at der kommer anbefalinger af adskillige forskellige modeller, som vi kunne interessere os for. Det kan da være, at vi i Retsudvalget skulle overveje at lave en høring om disse ting, ikke for at trampe rundt i, hvad den udøvende magt, regeringen, skal finde ud af, og hvad der skal fremsættes af lovforslag, men fordi jeg tror, at der er mange af os, som gerne vil være med til at klæde os alle sammen bedre på og få fundet ud af, hvad der så ligger i de forskellige modeller.

Til slut et par ganske få ord om de øvrige ting, som er rejst under debatten om Justitsministeriets ressort, hvor jeg er helt på linje med det, som både statsministeren og Socialdemokratiets ordfører har sagt, nemlig at der er sket ganske mange ting.

Af mere principielle ting end at flytte Udlændingedirektoratet over til Indenrigsministeriet vil jeg pege på tredjeinstansbevillingerne og på det med politiklagenævnene, men med politiklagenævnene dog alligevel medgive så meget, at dér er vi endt i den situation, at det er en og samme minister, som er ansvarlig for, hvad politiet gør, og for, hvad anklagemyndigheden, som er med i politiklagenævnene, når frem til. Man kan måske komme i den situation, at der ligger en anbefaling fra politidelen i éns ministerium, Rigspolitichefen, og så kommer der noget fra politiklagenævnene, herunder altså også anklagemyndigheden, og så er det en og samme minister, der skal sidde og tage de forskellige kasketter på.

Men ressort er det jo statsministerens prerogativ, særprivilegium, at fastlægge, og så alligevel er vi jo tilbage til det danske system, for hvad har vi i Danmark? Mindretalsregeringer, og hvilken statsminister, der er leder af en mindretalsregering, tør eller bør gøre et eller andet, som et flertal i Folketinget måske meget nødtigt vil have bliver gennemført. En statsminister, som vil gøre noget sådant, vil nok ikke få et særlig langt liv.

SF's dagsordensforslag skal jeg sige, at vi ikke kan støtte.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg synes, det er en lille smule skuffende, at Det Radikale Venstre ikke kan levere mere. Det meste af, hvad der blev sagt, er da rimeligt nok, og bevar mig vel, jeg skulle da være et skarn, hvis jeg begyndte at være ret meget mere end nøjsom, sådan som sagerne er skruet sammen; men det er lidt ærgerligt, at vi ikke i den anden del af diskussionen, der netop kunne dreje sig om, hvordan vores Justitsministerium kunne blive det menneskeretsbeskyttelsesministerium, som jeg ved at masser af radikale jurister er optaget af, kunne høre, at også Det Radikale Venstre i Folketinget begyndte at have lidt større visioner om retspolitikken, end at vi ikke skal blande os i statsministerens fordeling af ressort. Det ved vi jo godt at vi ikke kan, men det vil aldrig nogen sinde forhindre os i at tage diskussioner op, og dem har Det Radikale Venstre da heldigvis ofte taget del i. Vi har såmænd også været ved ligefrem at vedtage, at ting skulle flyttes, men så gjorde statsministeren det, men selvfølgelig først når det passede; det er en anden side af sagen.